

Жалба, подадена на 28 септември 2007 г. от Комисията на Европейските общности срещу Решение на Първоинстанционния съд от 18 юли 2007 г. по дело T-189/02, Ente per le Ville Vesuviane/Комисия на Европейските общности

(Дело C-445/07 P)

(2007/C 297/40)

Език на производството: италиански

Страни

Жалбоподател: Комисия на Европейските общности (за която се явяват: L. Flynn, представител, подпомаган от A. Dal Ferro, avvocato)

Друга страна в производството: Ente per le Ville vesuviane

Искания на жалбоподателя

- Да се отмени решението на Първоинстанционния съд от 18 юли 2007 г. по дело T-189/02 в частта, в която обявява за допустим иска за отмяна, подаден от Ente per le Ville vesuviane;
- да се обяви за недопустим искът за отмяна, подаден от Ente per le Ville vesuviane срещу Решение D (2002) 810111 на Комисията от 13 март 2002 година;
- да се осъди Ente per le Ville vesuviane да заплати съдебните разноски по настоящото производство и по първоинстанционното производство.

Правни основания и основни доводи

Комисията счита за допустимо своето обжалване, насочено срещу решението на Първоинстанционния съд, тъй като независимо от спечелването на делото по същество в първоинстанционното производство, нейното насочено срещу Ente per le Ville vesuviane възражение за недопустимост е било отхвърлено.

Според жалбоподателя обжалваното решение е опорочено поради нарушаване на общностното право в частта, в която се обявява за допустим искът, подаден от Ente per le Ville vesuviane, тъй като последният е счетен за пряко засегнат по смисъла на член 230, четвърта алинея от Договора за ЕО. Жалбоподателят твърди, че според трайната съдебна практика когато — както в конкретния случай — има акт, насочен към държава-членка, разполагаща с дискреционна власт да отрази или не последните му върху ищеца, последният не може да се счита за пряко засегнат от въпросното решение, независимо дали той е или не е „бенефициерът“ на средствата на Общността.

Иск, предявен на 1 октомври 2007 г. — Комисия на Европейските общности/Италианска република

(Дело C-447/07)

(2007/C 297/41)

Език на производството: италиански

Страни

Ищец: Комисия на Европейските общности (представители: G. Rozet и L. Pignataro-Nolin)

Ответник: Италианска република

Искания на ищеца

- да се установи, че като предвижда в законодателството си изискването за италианско гражданство за упражняването на професиите капитан и офицер (помощник-капитан) на всички кораби, плаващи под италианско знаме, Италианската република не е изпълнила задълженията си по член 39 ЕО,
- да се осъди Италианската република да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Комисията смята, че поради предвиденото задължение за италианско гражданство за упражняването на професиите капитан и помощник-капитан на всички кораби, плаващи под италианско знаме, италианското законодателство не съответства на член 39 ЕО, утвърждаващ принципа на свобода на движение на работниците, в тълкувания от Съда смисъл.

В рамките на две съдебни производства, които се отнасят съответно до длъжностите капитан и помощник-капитан на търговски кораби, плаващи под испанско знаме (дело C-405/01), и до длъжността капитан на малки кораби, предназначени за „близко мореплаване“ (Kleine Seeschiffahrt), в конкретния случай малки риболовни кораби, плаващи под германско знаме, които извършват риболов в открито море (дело C-47/02), в решенията си от 30 септември 2003 г. Съдът е изяснил правилното тълкуване на член 39 ЕО.

Комисията отбелязва, че в рамките на настоящото производство италианските власти не изтъкват доводи, различни от изтъкнатите от тях навремето по дело C-405/01, в което Италианската република е встъпила, и които френските власти поддържат по дело C-47/02. Съдът е отхвърлил тези доводи в решенията си от 30 септември 2003 г.

Комисията се ограничава да посочи, че в отговора на мотивираното становище от 22 май 2007 г. италианските власти не оспорват нарушението. Те всъщност посочват намерението си да отменят изискването за италианско гражданство за упражняването на длъжността капитан и офицер (помощник-капитан), като поемат задължението да уведомят Комисията за евентуалния изход от консултациите между заинтересованите министерства.

Комисията не е получила информация относно календарния план за изменението на италианското законодателство. Поради това тя поддържа, че тъй като предвижда задължението за италианско гражданство за упражняването на професиите на капитан и помощник-капитан на всички плавателни съдове под италиански флаг, италианското законодателство не е в съответствие с член 39 ЕО, който утвърждава принципа за свободно движение на работници, в тълкувания от Съда смисъл.

Преюдициално запитване, отправено от Tribunale Amministrativo del Lazio на 3 октомври 2007 г. — Roche SpA/Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA), Ministero della Salute

(Дело C-450/07)

(2007/C 297/42)

Език на производството: италиански

Препращаща юрисдикция

Tribunale Amministrativo del Lazio

Страни в главното производство

Ищец: Roche SpA.

Ответници: Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA), Ministero della Salute

Преюдициални въпроси

1) След разпоредбите на член 2 и член 3 [от Директива 89/105/ЕИО⁽¹⁾], с които се изменя отношението между органите на държавите-членки и производителите на лекарствени продукти — в смисъл, че цената на даден лекарствен продукт или нейното увеличаване се определя въз основата на предоставените от последните сведения, но в определени от компетентния орган граници, т.е. въз основата на диалог между самите производители и органите, които отговарят за контрола върху разходите за лекарствени продукти — член 4, параграф 1 [от директивата] урежда „запраздяването на цените на всички лекарствени продукти или само на някои категории от тях“ като общо средство, което поне веднъж годишно се подлага на преглед, с цел да се установи дали макро-икономическите условия в държавата-членка оправдават замразяването на цените да остане непроменено. Разпоредбата предоставя на компетентните органи срок от 90 дни за преглед като предвижда, че при изтичането му те трябва да обявят какво увеличение или намаление на цените е направено, ако има такова. Препраща-

щата юрисдикция поставя въпроса дали в частта относно „намаление на цените, [което] е направено, ако има такова“ тази разпоредба следва да бъде тълкувана в смисъл, че наред с общото средство, състоящо се във възможността да се замразят цените на всички лекарствени продукти или на някои категории от тях, се предвижда и друго общо средство, състоящо се във възможността да се намалят цените на всички лекарствени продукти и на някои категории от тях, или изразът „намаление [...], ако има такова“ се отнася само до лекарствените продукти, чийто цени вече са били замразени,

- 2) препращащата юрисдикция поставя въпроса дали член 4, параграф 1 — в частта, с която се задължават компетентните органи на държавите-членки в случай на замразяване на цените поне веднъж годишно да осъществяват преглед дали макро-икономическите условия оправдават замразяването на цените да остане непроменено — може да се тълкува в смисъл, че ако в отговор на първия поставен въпрос е допуснато намаление на цените, то е възможно тази мярка да се прилага няколко пъти в рамките на една година и да се повтаря в продължение на много години (от 2002 г. до 2010 г.),
- 3) може ли по смисъла на посочения член 4 — тълкуван с оглед на съображенията, в които се посочва основната цел на мерките за контрол над цените на лекарствени продукти, определена като „издигане на равнището на общественото здраве чрез осигуряване наличието на достатъчни количества лекарствени продукти на приемливи цени и изискването да се избягват различията в мерките, които могат да възпрепятстват или нарушат търговията с лекарствени продукти в рамките на Общността“ — да се счита за съвместимо с общностната уредба приемането на мерки, които се позовават само на „приблизителната“, а не на „установената“ икономическа стойност на разходите (това запитване се отнася до двата настоящи случая)?
- 4) Трябва ли изискванията, свързани с горните граници на разходите за лекарствени продукти, които всяка държава-членка е компетентна да определя, да се свързват изрично само с разходите за лекарствени продукти или може да се счита, че правомощията на държавите-членки включват и правото на преценка дали да се взимат предвид и сведенията относно други разходи по здравеопазване?
- 5) Трябва ли произтичащите от директивата принципи на прозрачност и участие на заинтересованите предприятия в мерките относно предвиденото замразяване или общо намаление на цените на лекарства да се тълкуват в смисъл, че е необходимо винаги и непременно да се предвиди възможност за изключения от наложената цена (член 41 параграф 2 от директивата) и конкретното участие на предприятието заявител, с последващата от това необходимост администрацията да мотивира евентуалния отказ?

(¹) Директива 89/105/ЕИО на Съвета от 21 декември 1988 г. относно прозрачността на мерките, регулиращи цените на лекарствени продукти за употреба от човека и включването им в обхвата на националните системи за здравно осигуряване (ОВ L 40, стр. 8; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 2, стр. 84).